

táborový speciál

srpen 2010

šesté vydání!

Panterií drápek

Časopis, co se vám dostane pod kůži

Co najdete v tomto čísle:

ROVERI

- | | |
|------------------------------|--------------|
| Rozhovor s Ondrou o roverech | strana 5 |
| Reportáž z roverkého čundru | strana 6 - 7 |
| Pazour konečně venku za hry | strana 8 |
| Můj pohled na rovery | strana 9 |
| Tábor z druhé strany | strana 2 - 3 |
| Já a bouřky | strana 4 |
| Družinové schůzky | strana 10 |
| Můj meč | strana 11 |
| Geochaching | strana 12 |
| Zábava | strana 13 |
| Já a kostka | strana 14 |
| Jeňourovy neřesti | strana 15 |



SLOVO REDAKTORA

Do rukou se vám konečně po delší odmlce dostalo další číslo našeho časopisu. V pořadí již šesté, tentokrát na téma roveří. Tohle téma jsem minulý rok poměrně dlouho nemohl dostat z hlavy, protože jsem cítil určité zklamání z toho, že jsem do nich nemohl přejít o trochu dřív. Vedoucí se mnou prostě měli jiné plány. Aspoň teď ke konci roku vím že to opravdu k něčemu bylo. Konečně jsem si pořádně na vlastní kůži vyzkoušel spolu s Jeňourem a Radimem vyzkoušel jak se vede schůzka. Sice zatím družinová, ale s kamzíkama to není nikdy jednoduchý :-).

Od vánoc taky konečně vlastním lepší foťák a tak je v plánu abych, se v příštím roce naplno ujal funkce oddílového fotografa a plnil funkce s tím splněné. Budu se snažit, abych se této možnosti ujal co nejlépe.

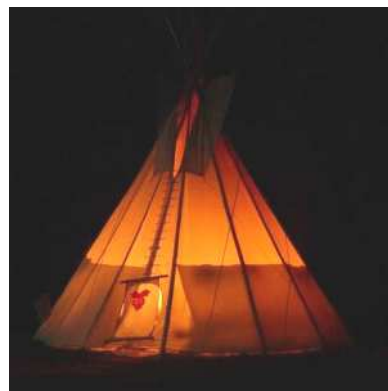
Za celou redakci přeji všem Panterům pěkné počtení a hlavně povedený tábor!



Joža Vyškovský – redaktor Panteřího drápku

Tábor z druhé strany

Právě teď zřejmě sedíte v táborové jídelně, kuchyni či na jiném místě našeho tábořiště nad články, které vám přináší toto speciální táborové číslo vašeho oblíbeného časopisu. Co vlastně přinese tento tábor? Chystají se nějaké změny, nebo vše zůstane při starém? Zkusím alespoň lehce vaši zvědavost zmírnit. Vedoucí pro vás naplánovali pestrý a hlavně nabitý program. Asi není tajemstvím, že tabulka s programem se Ruprdovi stěží vešla na tři A4. A co vlastně, že nás čeká. V první řadě to bude pokračování v celoroční hře, jejíž téma zná každý – Pán prstenů, tentokrát půjde do tuhého a dojde k návratu krále. Asi se pořádně zapotíme, neboť jak víte z vámi



dovezených tyčí budeme vyrábět meče a další zbraně, se kterými pak budeme bojovat proti zlým skřetům. Pokud jste v této problematice začátečníky, vřele vám doporučuji si přečíst Jeňourův návod na výrobu meče ve druhé polovině tohoto časopisu. Zda se nám podaří zničit prsten jako ve filmu nebo ne, na to naleznete odpověď v závěru tábora. Novinkou letošního tábora bude také čajovna, kterou se pokusíme otevřít v nejmenším tee-pee. Jeho dveře budou pro vás kdykoli otevřené a vy můžete využít toto místo k relaxaci ve vašem volném čase. Když jsme u trávení volného času, je tu ještě jedna možnost – aréna. O zdokonalení vašich schopností v práci s mečem se můžete pokusit v souboji se

svým kamarádem ve vymezeném prostoru. Asi hlavní změnou letos bude nový systém bodování. Místo tradičních peněz přináší letošní etapovka něco nového. Knížečky, které jste již obdrželi nebo obdržíte budou sloužit pro vylepšování vašich schopností. Ale pozor také na opačný problém – chování. Už máme dost ne zrovna ukázkového chování některých z vás. Přípravili jsme si pro vás sadu trestů, z nichž některé jsou zvlášť vypečené. Pro ty hodné máme naopak zajímavé odměny (nejen v podobě sladké odměny).

Možná se ptáte proč letos chybí velký papír na tipování počasí. V mordoru nás počasí nezajímá. Důležitá je všímavost. Sledování všech věcí kolem. Pro tento účel jsme zřídili tzv. otázku dne. Otázku, kterou položíme na ranním nástupu máte možnost v průběhu dne zjišťovat. Ten kdo ji zodpoví jako první získá ceně skily a určitě i nějakou tu odměnu. A co dělat v noci,



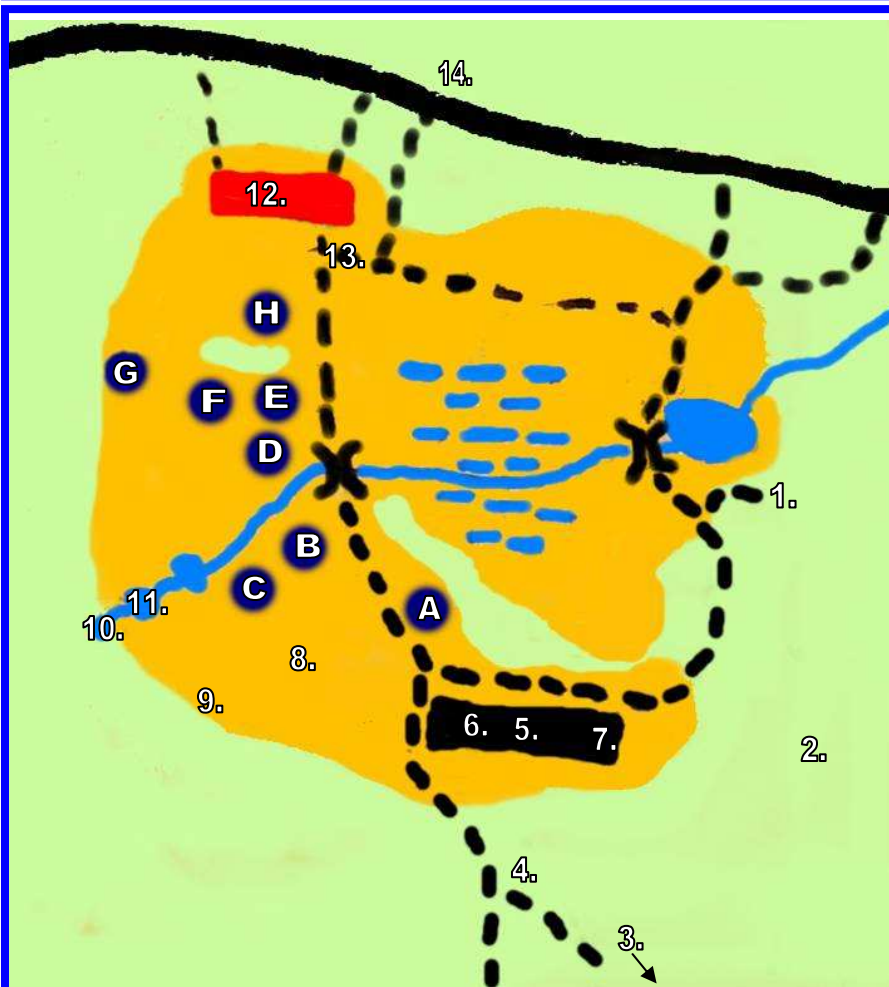
když se vám nebude chtít spát. Opět je tu možnost ověřit schopnosti hlídky. Navěšením své uzlovačky na panáka znamená body pro vás. Naopak úkol pro hlídku zní: uhlídat tábor i panáky a také nově zapsat krátký zápis do deníku hlídek.

Určitě se najdou i další novinky. V novém kabátě budou i rozcvičky, chybět nebudou nějaké možnosti volitelných programů. Chystáme na vás taky jiné novinky a zajímavosti. Ale to si necháme na později. Snad se táboor vydaří a vy budete spokojeni. My vedoucí pro to uděláme co nejvíc. Doufejme, že nám vyjde počasí a že si tábor dostatečně užijeme a že nás nepotkají bouřky, o kterých v následujícím článku píše Joža.

Petr

Ještě pár rad: za kým zajít, když budeš něco potřebovat

Problém	1. týden	2.týden
Zdravotní problém, úraz	Zevl – zdravotní stan	Ruprd – zdravotní stan
Cokoli ohledně jídla, vaření	Petr - kuchyně	Zevl - kuchyně
Otázka či problém k etapovce	Ondra/Jirka	
Odpověď na Otázku dne	Vedoucí dne	
Ohlašování „nočních uzlovaček“	Vedoucí dne	
Problémy osobní - VLČATA	Petr / Jindra	Ruprd
Problémy osobní - SKAUTI	Ondra	
Plnění stezek	Všichni vedoucí – v poledním klidu	
Půjčování věcí a jejich vracení	Petr	Ruprd
Věc se kterou si nevím rady	Můj rádce / Libovolný vedoucí	



Kdybys něco hledal:

1. Umývárka
 2. Odpadovka
 3. Latrína
 4. Zpracování dřeva
 5. Srub
 6. Jídelna/kuchyně
 7. Kola, sklad náradí
 8. Stožár
 9. Zdravotní stan
 10. Studánka
 11. Lednička
 12. Hřiště
 13. Táborový kruh
 14. Parkoviště
- A) Vedoucí
 B) Jestřábi
 C) Jeleni
 D) Vlci
 E) Kamzíci
 F) Mamuti
 G) Zbrojírna/Čajovna
 H) Svišti

JÁ A BOUŘKY



Už od mala jsem trpěl přílišným strachem z bouřek. Jen se na obloze objevily tmavé mraky, už jsem měl obavy z nejhoršího. Zvlášť se to projevilo na táborech, kde jsem párkrát utrpěl nejdeno trauma. Na jednom z mých prvních táborů jsem zažil jednu z nejděsivějších příhod, kdy nám dokonce při jedné neobvykle silné bouřce odletělo jedno z týpek. Z mých zoufalých výkřiků prý ostaní dospěli k závěru, že větší obavy než o svůj život mám prý o to,

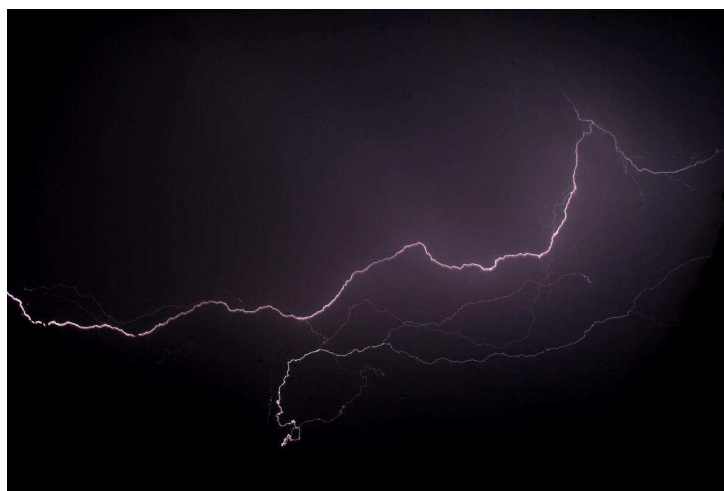
jestli mi neuletí ešus. Hodně pamětníkům se proto moje zážitky vryly do paměti. Jednoznačně nejšílenější zážitek z bouřky pro mě bylo přespávání v lese při našem prvním cyklistáku. Podle mě jsem nebyl jediný z účastníků, kdo nezažil větší kanonádu. Celou noc nám počasí nedalo pokoj. Jedna pecka za druhou. Tenkrát se nad námi sešly tak 3-4 bouřky. Atmosféru navíc umocňovalo okolí, které dělalo mohutnou ozvěnu.

Postupem času se můj postoj k bouřkám začal měnit. Poslední dobou pro mě dunění hromů není signál pro to, abych zalez pod přešinu, ale abych vytáhl foťák se stativem, ale šel k tetičce do domova důchodců a z okna z pořádným výhledem udělal nějaké dobré fotky blesků. Posuďte sami :-). Nějak mě to začalo bavit. V krvi mě začne kolovat adrenalin a nějak na chvíli zapomenu na strach, který mě tak dlouho ovládal.

Zajímavá souhra náhod, zrovna když píšu tenhle článek tak za oknem zuří pěkná bouřka. :-)



Připravil Joža



ROZHOVOR S ONDROU O ROVERECH

Roveři mají za sebou druhý rok činnosti. Druhý rok byl určitě o dost lepší než ten první. Nás v roverském věku přibylo a tak bylo možné dělat náročnější aktivity a kvalitnější schůzky a akce. Byl však roverský rok, který pomalu končí opravdu dobrý? Na co budou roveři rádi vzpomínat a na co se můžou skauti, kteří sem přestoupí, těšit? A co naopak je stále ještě nedořešené? Na tyto otázky odpovídá Ondra, který byl letos u roverů prvním rokem a kterého všichni znáte jako hlavního etapovkáře.



V roverech je velice důležitý kolektiv, ve kterém se vše odehrává. Myslíš si, že jsou současní roveři schopní spolupráce a že jsou dobrým kolektivem nebo se zde odehrávají nějaké rozbroje?

Kolektiv je tu určitě dobrý, Spolupráce tu funguje na jedničku. Jen čas od času se vykope válečná sekera, ale to jen tak ze srandy.

Jak vlastně probíhá základní činnost roverů tedy pravidelné schůzky. A jak je hodnotíš?

Schůzky jsou dvojího typu. Jednak schůzky pod vedením Zevla a pod vedením nás ostatních, kteří se v tom střídáme. Zevlovy schůzky se postupně zlepšovaly. Nejlepší schůzka, kterou Zevl připravil byla v tunelu pod Starou dálnicí, kde jsme utíkali z vězení.

A co schůzky pod vedením ostatních roverů. Podařilo se jim připravit kvalitní schůzky nebo by jsi od nich očekával víc?

Každý naplnil schůzky svou oblíbenou činností (např. na Vojtové schůzce se běhá, s Bacilem se hraje divadlo). Tím pádem se to těžko hodnotí.

Pokud vím byl jsi na většině roverských akcí. Můžeš nám prozradit, která byla pro tebe tou nejlepší a na kterou naopak nerad vzpomínáš?

Za nejlepší akce bych zvolil Záhrab, Antarktidu a LANové aktivity. Vyloženě špatná akce rozhodně nebyla, ale bylo škoda, že se akcí neuskutečnilo víc. Některé naplánované byly zrušeny.

Všichni starší skauti se velice těší, až budou moci přejít k roverům. Myslíš, že je v roverech opravdu se na co těšit?

Určitě je na co se těšit. Setkají se tu totiž se svými staršími kamarády, ale čeká je i nějaká práce. Ať už je to pomoc ve vedení či nějaká oddílová funkce jako např. nástěnkář, či fotograf.

Roveři mají určitě i své stinné stránky. Můžeš prozradit, co ti na roverech vadí.

Vadí mi, že roveři nejsou více samostatní. Důležitá rozhodnutí jsou pouze na Zevlovi a my ostatní nejsme schopni něco sami vymyslet a připravit.

Příští rok přijde do roverů dalších pět skautů, takže nás bude ještě o něco víc. Co by sis přál aby začalo fungovat, nebo co by se mělo zorganizovat.

Přál bych si aby si každý z roverů našel nějaké uplatnění v oddíle, aby se vedoucí nemuseli starat o drobnosti, které jsou s vedením spojeny. Dál bych chtěl aby se pokračovalo v tradičních akcích jako např. Nevzdávej, čundr či záhrab a aby se do jejich přípravy zapojilo více roverů.

Na závěr. Co bys popřál čtenářům našeho časopisu.

Ať přežijou tábor a ať se můžem zase všichni v září setkat.

Ondro, díky za tvůj čas a za rozhovor.

Připravil Petr

REPORTÁŽ



Údolím řeky Jihlavy aneb první roverský čundr

Vrchol roverské celoroční činnosti směřoval k jedinému cíli. A ten je tu. První červencový den vyrážíme ve složení: ten nejvyšší a nejhlavnější - šéf a hlavní kuchař – Zevl, vrchní fotograf a ten, který se ničeho neprosil – Petr, kritik a správce ohně – Ondra, exhibicionista a vrchní bavič – Bacil, lékárníčkonošič a mluvčí naší party Komár a Jirka, který byl snad jako jediný normální, na čundr. Z klubovny razíme cestu na Hlavák, odkud jsme vyrážíme vlakem směr Třebíč. Po našem krátkém akrobatickém vystoupení na tyčích motorového vozu 854 ve stanici Studenec jsme konečně dorážíme do cílové stanice v Třebíči. Následuje přesun do místního hypermarketu, kde se mimo jiné pokouší Komár vyžebrať pár korun na cestu domů. Je neúspěšný a tak pokračujeme v cestě pěšky. Narážíme však na první překážku. Lehce zarostlá turistická cesta se mění v jednoduší pás malin a kopřiv a tak jsme nuceni pokračovat po kolejíř. Bohužel nemáme devadesáticentimetrový krok jako Jára Cimrman a tak se nešlape dvakrát nejlépe. Zvlášt' když kus před námi začíná houkat protijedoucí vlak. Po vydatném obědě a se zdržením, které zapříčinil prudký déšť procházíme Vladislaví a odtud jsme konečně docházíme až k samotné řece Jihlavě. Další směřování naší cesty vede po její levém břehu. Bohužel se zde cesta vlivem kulminace vodní hladiny mění v bahení lázeň a tak cestu po chvíli čvachtání bahnem vzdáváme. Zdržení zavinilo to, že tak tak stůháme před stměním najít místo na louce na přespání.



Druhý den ráno se nám vůbec nechce ze spacáků. Mlha všude, dokonce začalo i kapat. Naštěstí se kolem osmé začíná vyjasňovat a tak je čas vyrazit. Cestu podél vody jsme si po včerejších zkušenostech rozmysleli a pokračujeme raději po cestách v mapě vyznačených. Přes nám známý Koněšín dorážíme k zřícenině hradu Kozlov, na který jsme se však nepodíváme. Brání nám v tom asi 5 metrů široký průplav, jehož překonání zdá se býti obtížné. Po obědě na sklále



s krásným výhledem následuje úprk na zastávku parníku. Ta však asi již pár let není v provozu a tak smutně sledujeme jak loď zastávku míjí. No škoda. Aspoň, že tu je přístřešek, v němž v průběhu bouřky můžeme ukryt. Dlouhou chvíli si krátíme zpěvem. Jestli se tomu teda zpěv dá říci. V cestě pokračujeme směr Hartvíkovice. V kempu je nám nabídnut nocleh. Ten však odmítáme s tím, že hledáme zastávku loď. Nakonec ji nacházíme uprostřed lesa, navíc zatopenou vodou. Loď k našemu překvapení opravdu přijíždí a tak šetříme nohy a kilometry, které bychom jinak museli šlapat.

Plujeme až k hrázi Dalešické přehrady. Chvilí zde zkoumáme gravitační zákony. To když měříme čas dopadu balónku z hráze dolů. Pomalu začíná zapadat slunce a tak raději směřujeme k vrcholu Babylonu, kde pod krásnou kamennou rozhlednou roztahujeme karimatky a jdeme spát.

Třetí den začíná úmornou cestou po rozpálené silnici do Mohelna. Po tradičním osvěžení u místní pumpy a nákupu v místní jednotě, jejíž prodavačky jsou z našeho nákupu minutu před zavíračkou tak trošku nervózní pokračujeme na Mohlenskou step. Po chvíli odpočinku v parném dni dorážíme opět k řece. Po proudu Jihlavy pokračujeme v cestě. Zastavujeme se na soukromé louce, kde zjevně překážíme místním rybářům. Petr zkouší stavbu voru. I přes jeho velké úsilí zjistíme, že stavba voru je náročnější než jsme čekali. Po červené značce která se vine asi o 100 výškových metrů výše než řeka vystoupáme až na zříceninu hradu Templštejn, kde nacházíme kromě zarostlých trosek hradu také místo k přespaní.



Poslední den máme před sebou už jen cestu do Ivančic. Po cestě se zastavujeme v Řeznovicích na mši a na pokec s místní kostelnicí a také u pěkného místa u řeky, kde vaříme oběd. Naši cestu zakončujeme v Ivančicích na vlakovém nádraží, odkud nás vlak odveze až do Brna. Se spoustou nezapomenutelných zážitků, které se jen stěží dají přenést na papír se vracíme domů. První akce tohoto rozsahu je za námi. Shodujeme se v tom, že příště zkusíme něco náročnějšího.

Připravil Petr

Co je to vlastně ROVERING?

- *Rovering je obdobím skautského života. Je cestou k pochopení celosvětového rozměru skautingu. Je časem, kdy začínáme hlouběji chápat skautský zákon a kdy přebíráme odpovědnost ze skautských principů vyplývající.*
- *Rovering je službou sobě, bližním, společnosti a vyššímu principu. Služba je dobrovolná, vyžaduje odhodlání a odvahu.*
- *Rovering je příležitostí k hledání a nalézání, k přemýšlení a pochopení. Je cestou k vymezení hranic našich možností a výzvou k jejich překonávání.*
- *Rovering nabízí přátelské prostředí, které je prostorem ke sdílení zážitků a zkušeností.*

RS

BULVÁR

PAZOUR JE KONEČNĚ VENKU ZE HRY!

エルマー

Nic proti, Pazme, ale co se dá dělat, ty sis svou cestu vybral sám. Jednoduše, kolikrát jste za poslední rok viděli Pazoura? Asi tolikrát kolikrát ho uvidíte příští rok. Ano, je to tak. Ten gauner s tím práskl. A ptáte se proč? Že prej kvůli Bacilovi, že si na schůzkách jen čte. Ale jiný zdroj zas uvádí, že důvod odchodu je *pro slepičí kvoč*. Tak či onak, bude to pro náš oddíl dobré či špatné? Pro vedení jistě dobré, jsou rádi, že jeden z rebelů už nebude prudit. Jedno je však jisté, Pazmičův odkaz bude žít dál. Ale teď vážně. Proč? To máte těžký, šak co byste po něm chtěli, aby chodil do oddílu s takovejma gaunerama jako sme my? Japonsko mu vlezlo na mozek. Obrázek vlevo je nový Pazour. Ač třeba nechtěně, Puzisyn rozjel celou vlnu nových zájemců o odchod z oddílu. Ptáte se, kdože bude další? To si musíme nechat do příštího čísla, ale je to určitě někdo vám velice blízký!

Budeš to ty, nebo ty, anebo ty?



Připravil Komár

CO ČEKÁM OD ROVERŮ

Příští rok od skautů odcházím já, Jeňour, Joža, Tom (Ellie) a Petr. Abych pravdu řekl, už jsem na to docela čekal a myslím, že nejsem sám.

Do skautů už chodím šestým rokem, jeden rok jsem byl u vlčat. A je pravda, že poslední roky už jsem se ve skautech nebavil tolik jako předtím. To si myslím, že není neobvyklý jev, přece udělat program tak, aby stoprocentně bavil všechny věkové kategorie je mimo lidské síly. Příjemnou změnu přinesla má úloha rádce. Tu jsem si užíval, vždyť to, čeho jsem se chtěl zbavit, byl stereotyp. Ale stejně, moji staří kumpáni, byli už skoro všichni pryč a i soupeření s ostatními na oddílových schůzkách už mě tolik nebavilo, když jsem byl jeden z nejstarších, a tak nějak se čekalo, že uspěju.

Proto už se těším do roverů. Myslím, že budu moct lépe nahlédnout do zákulisí vedení oddílu, užiju si rovnocenné soupeře a program bude prostě **jinej**. Nevýhodou je, že na tábor budu jezdit asi jenom na jeden týden, ale aspoň budu mít Osadu. Což mě přivádí k tomu, že se taky těším až se na Osadě začne něco budovat, ale to už odbíhám.

Každopádně svoje působení ve skautech jsem si užil jak jen to šlo a jsem strašně rád, že jsem měl možnost do skautů chodit a účastnit se programu. Myslím, že bylo dost důležitý pro můj osobní rozvoj a doufám, že roveři na to navážou.

Připravil Radim



DRUŽINOVÉ SCHŮZKY

V prosinci jsme se dozvěděli, že budeme první pokusný ročník a že příští půlrok budeme mít družinové schůzky. První verze byla, že po hodině oddílové schůzky budeme mít hodinu družinovou. Tento způsob tedy fungoval do konce února, kdy jsme se sešli a zhodnotili proběhlé dva měsíce. Na této schůzce jsme se dohodli, že zkusíme změnit systém a to tak, že jednou za čtrnáct dní budeme mít družinovou schůzku celé dvě hodiny. Tento systém úspěšně fungoval až do konce školního roku.

Teď už ale k hodnocení jednotlivých systémů. První systém, jak jsem již napsal, fungoval pouze dva měsíce. K jeho změně jsme se rozhodli hlavně kvůli tomu, že za hodinu se nic moc nestihne. Další nevýhodou bylo, že prakticky celou schůzku byla tma. Jako výhodu bych viděl nenáročnost chystání programu. Taky se mi líbilo, že vlastně ani nebyl čas se nudit. Problém bylo sladit program oddílové schůzky a družinové. Pro příklad: když jsem měl nachystanej program na ven a oddílová schůzka probíhala celá venku, tak už to holt prostě nebylo ono.

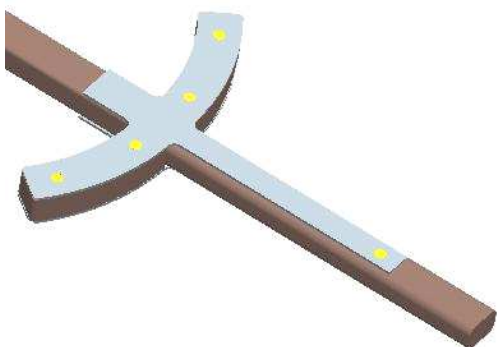
Druhý systém mi vyhovoval podstatně líp. Program se dal udělat členitější a dal se i zapasovat do nějakého příběhu. Bohužel na význam příběhu provázejícího schůzku, takzvané červené niti, jsem přišel až později. Tyto schůzky byly jistě lepší v tom, že celá schůzka byla v mé režii, programy na sebe mohly navazovat. Nevýhodou bylo, že připravit program na dvě hodiny je přece jen dost náročný (všichni vedoucí si v tomto ohledu zaslouží velké obdiv). Taky je těžký mít program zajímavý.

Družinové schůzky pro mě byly jistě dobrou zkušeností, kterou bych všem doporučil. Otázkou zůstává, jak se družinové schůzky líbily členům ☺

Připravil Radim



MŮJ MEČ



Za prvé se předem omlouvám všem, kdo tomuto tématu rozumí víc než já a bude se jim zdát, že tu tlachám nesmysly. Do dřeváren jsem nikdy nechodil a tak nemám zkušenosti. Na druhou stranu věřím, že vám ostatním se to bude hodit, zvláště po letošním táboře...

Kdysi dávno, asi tak před dvěma lety, jsme si s bráchou řekli, že bychom si mohli vyrobit meče do dřevárny a eventuálně se přihlásit do Bystrckého kroužku dřeváren. Poptali jsme se pár lidí, a dozvěděli se, že Radim už do dřevárny chodil. Ten nám vysvětlil, jak dřevárny fungují, poradil s výběrem zbraní a doporučil pár stránek s návody. Pokud by vás to zajímalo, můžete se zeptat ho, nebo pár dalších, kteří se dřevárně momentálně věnují (Ondra Holub, Vojta Juránek). Z internetových stránek doporučuji www.ucw.cz/~azrik/Palmir/op/palmir_op_uv.htm (stačí když v Google vyhledáte „Palmir“), kde se dají najít jak různé návody na výrobu zbraní, brnění, kostýmů, dále pravidla na dřevárny a spoustu fotek jak z akcí tak zbraní a zbrojí od nás i ze zahraničí.

Tak, teď k mému meči. Začal jsem ho tvořit před dvěma roky a dodělal ho dva týdny před tímto táborem, ale z toho jsem na něm pracoval tak tři týdny. A zvládnout by se to dalo i za týden. Na začátku jsem vzal normální hokejku (vřele doporučuji, hokejka je pevná a dobře odolává nárazům) a zkrátil ji na délku meče. Můj meč je jeden a půl ruční, proto podle dřevářských pravidel má měřit do 1 metru. Jinak jednoručáky mají do 90 cm a obouručky do 110 cm. Ze zbytku hokejky jsem si uřízl dva asi 10 cm kousky na záštitu. Potom jsem vzal asi milimetrový plech a z něho vyřízl dva kousky ve tvaru rukojeti se záštitou a ten přišrouboval 5 šrouby (viz obrázek). Pak jsem záštitu na začátku čepele k násadě meče přidrátovl (šroub by pevnost oslabil v tom nejkritičtějším místě). Na konec rukojeti jsem také přišrouboval malé závaží z olova. Celou rukojeť i se záštitou je nejlepší omotat kobercovou páskou. Teď je potřeba obalit čepel, aby tlumila nárazy. Ideální k tomu je mirelon (materiál používaný na izolaci trubek) ale lze použít i jekor, nebo obyčejnou karimatku. Já použil trubku mirelonu, kterou jsem navlékl na meč a nahoře ho nechal přechuhovat o asi 5 cm a opět přelepil kobercovkou. Na závěr je ještě možné pár kosmetických úprav, jako obalení rukojeti kůží, nebo upravení tvaru čepele, ale to už jsou jen blbosti. To nejdůležitější je však až na konci – každý epický meč měl svoje jméno (Excalibur, Anduril, Frostmourne), proto i můj meč bude mít jméno, které jsem ještě bohužel nestihl vymyslet. Pár návrhů už sice mám, ale rozhodnu se až na táboře. Jen si potom nesmíte takovým mečem nechat kecat do života...

Na závěr, udělat si meč není nic zvláště těžkého, zvláště, když nejste líní jako já. Ve skautu máme dost zkušených lidí, co vám rádi poradí. A kdyby vás tento druh boje nezaujal, zajděte za Komárem, který chodil do sportovního a chodí do historického šermu, který vás rád zaujme pro svoji věc.



Připravil Jeňour

GEOCACHING

Geocaching je hra, která spojuje nadšence pro sport a turistiku, kteří mají GPS a pomocí ní hledají skryté „poklady“ nazývané cache (česky keše). Skryté keše se dají najít jen pouze souřadnic, které jsou známy pouze pro hráče zaregistrované na geocaching.com. (Registrace není složitá a zabere jen chvíli) Clovek, který tuto hru hraje a hledá keše se nazývá geocacher, počestněně kačer. Kačer, který keš najde se zapíše do logbooku, který se nachází uvnitř, aby bylo jasné, že keš našel, a taky si může prostřednictvím schránky vyměnit s ostatními kačery zajímavé věci. Vždy do ní ale musí vložit věc s větší, nebo stejnou hodnotou než si bere. Někdy se tu dají i najít předměty, které pomocí hledačů putují mezi keškami.

Hlavním cílem geocachingu je poznávat nevšední zajímavá místa, kde bývají keše uschovány. Já osobně jsem kvůli geocachingu objevil už mnoho zajímavých míst. Na stránce geocaching.com v popisu keše jsou uvedeny informace a zvláštnosti o místě, ke kterému se keš vztahuje.

Jak taková keš vypadá? Jedná se zpravidla o vodotěsnou schránku rozličných velikostí, od krabičky na film (tento druh se nachází většinou ve městech apod.), až po krabičky větších objemů (vhodné do přírody). Na schránce je taky většinou napsané upozornění pro náhodné nálezcce, aby ji neničili a nepřemísťovali

Keší je také hodně druhů. Některé jsou tradiční, k jejich nalezení stačí souřadnice z internetu. Některé se dají najít jen po vyluštění šifry a kvůli dalším zas musíte navštívit více stanovišť.

Geocaching vznikl v roce 2000, když byla ostraňena odchylka GPS zařízení. Od té doby se stal oblíbeným po celém světě. V Česku se nachází už přes 16 tisíc keší a každým dnem vznikají další.

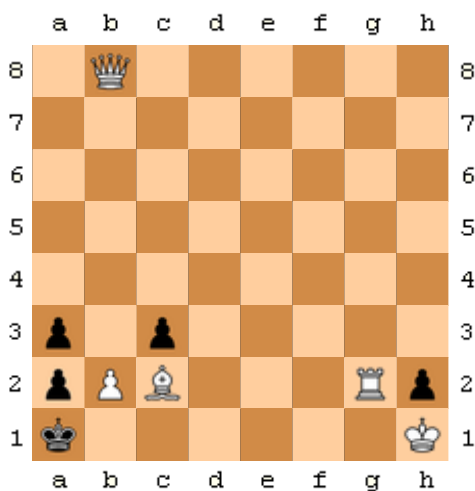
I kolem našeho tábora se jich pár nachází. Toho koho můj článek zaujal rád ještě více zasvětim do světa geocachingu.



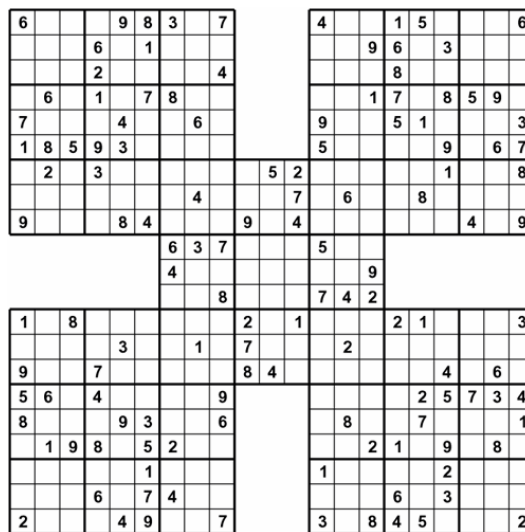
Připravil Joža

ZÁBAVA

Jako vždy si zde můžete pocvičit mozkové závity. Odpovědi pošlete na panteridrapek@gmail.com; A na závěr pár optických klamů..



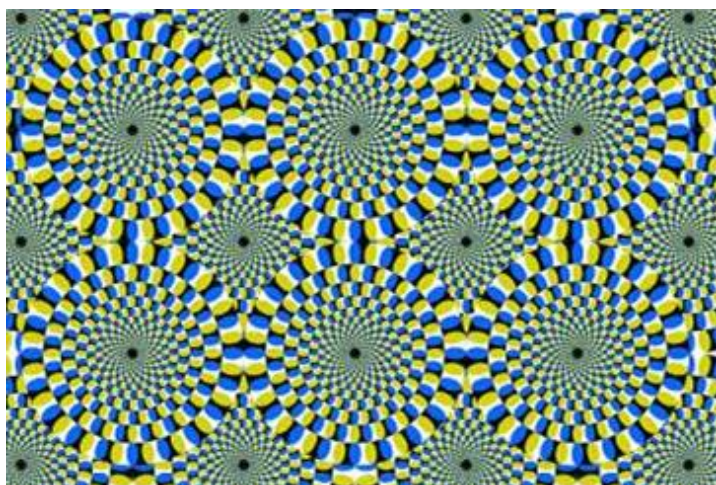
Bílý na tahu. Mat třetím tahem.



Zlý čaroděj uvěznil mudrce. A kdo by to čekal, dal mu šanci se zachránit, pokud splní úkol. Na stole je kulatý táč, kterým lze otáčet, a na něm čtyři mince do čtverce. Mudrc má zavázané oči, nic nevidí. Jeho úkolem je otočit mince tak, že bude na všech panna. Nemá to však jednoduché. Otočí jistý počet mincí, pak černokněžník tácem zatočí. Opět otočí nějaké mince a znovu se tácem náhodně otočí. Toto se opakuje, dokud nejsou všechny mince správně. V tu chvíli je hra zlotřilým čarodějem ukončena. Mudrc nepozná podle hmatu pannu od orla. Musí vždy mince nechat na svém místě, ve čtverci. A hlavně - kvůli zlé magii - má smůlu a pokud bude spoléhat jen na náhodu, tak úkol nikdy nesplní.

Do hotelu přišli tři lordi. V recepci si řekli za jeden pokoj 10 liber, které každý z gentlemanů zaplatil - dohromady 30 liber.

Když měl poslíček odnést pánům zavazadla, přispěchal ředitel hotelu, že měli hosté zaplatit jen 25 liber. Dal tedy poslíčkovi pět liber, ať je lordům vrátí. Poslíček nevěděl, jak rozdělit 5 liber mezi tři osoby, tak dal každému po libře a dvě si nechal. Každý tedy zaplatil 9 liber (deset původně, jednu dostal zpět). $3 \times 9 = 27$. Dvě libry si nechal poslíček. $27 + 2 = 29$. Kam zmizela jedna libra?



A přece se točí!



Dívej se z blízky na křížek aspoň 30s a potom mrkni na zeď.

Připravil Jeňour

JÁ A KOSTKA

Vše začalo kdysi v zimě, před zimníma prázdninama, když jsem si řekl. Hm, ve škole je tolik času, měl bych se už konečně naučit poskládat Rubikovu kostku. Vlastně spíš bez toho „naučit“, tehdy jsem myslel, že se jen člověk zamyslí, a nějak to půjde. Ale to jsem byl na omylu. Vzal jsem to do školy, a hned se ozvala jedna spolužačka: „Tý jo, Kostka, tu sem kdysi uměla složit, půjč mi ju!“. Tak mi ju za asi dvě hodiny vrátila složenou a já moh jen čubrnět. Každopádně, prozradila mi, že se to má skládat po vrstvách. Nejdřív jedna strana, první a druhá vrstva a třetí už je složitější. Ach, to byl děs pochopit princip té kostky. Ale jsou lidi, kteří ji vezmou do ruky a složí jednu stranu bez většího problému. Každopádně, druhý den už ta kamarádka nepřišla do školy, nechávaje (snad je to dobrý tvar) mě napospas bez rady. Ale což, to zvládnú sám, ne... ne. Naučil jsem se zvládat první stranu bez problému, ale druhá mi pořád zabírala asi tak 10-20 min.

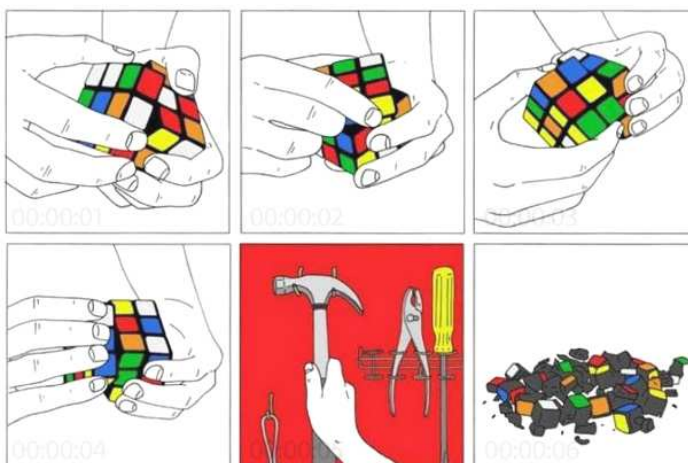


Pak jsem konečně potkal tu holku. A ukázala mi děsný kouzlo, který změnilo můj pohled na kostku jakožto na něco drsného. Pomocí pár tahů udělala to, s čím jsem se páral kdovíjak dlouho a třeba mi to ještě nevycházelo. Ale přistoupil jsem na tu hru a naučil jsem se, co bylo nezbytné. A stálo to za to. Svedl jsem i pár dalších, závodili jsme a bylo nám fajn... ale. Všechno omrzí. Tak jsem se rozhodl vydat se cestou odříkání – učit se ve škole konečně něco pořádného, algoritmy na kostku. Zprvu o mně říkali, že jsem blázen, proč by se něco takového člověk měl učit. Ale výsledek stál za to. Zaprvé, je to přeci jen zábava a smysl života, zadruhé, skvěle se tím vytírá zrak (cha cha).

Ale ani tohle mi nestačilo. Druhou metodu jsem uměl perfektně, čas taky ušel. Jenže – už jsem neměl co dělat, neměl jsem nic dalšího na naučení, jednoduše, ve škole jsem se nudil. Tak jsem si řekl... jo, vrhnu se na třetí metodu, naučím se 80 algoritmů a budu pořádně drsník! Začal jsem v půlce června, jenže jak skončila škola, ňák mě to pustilo. Ale co se nestalo teď jednou v pondělí! Prozřel jsem, moje láska se vrátila! A vida, za chvíli už to bude paráda.

Ale teď vážně. Poskládat Kostku není vůbec těžké, během 1-3 dnů se to dá v pohodě zvládnout. Jen to chce nějakého učitele a kostku. Pořádná originální kostka stojí kolem tří set, ale tuhle jsem ve Vágnerovi zahlídl náhražku za 21 korun! Pěknej krám, to vám povím.

Pokud máte chuť, přijďte za Jeňourem, on vás to naučí velmi rád.



Připravil Komár

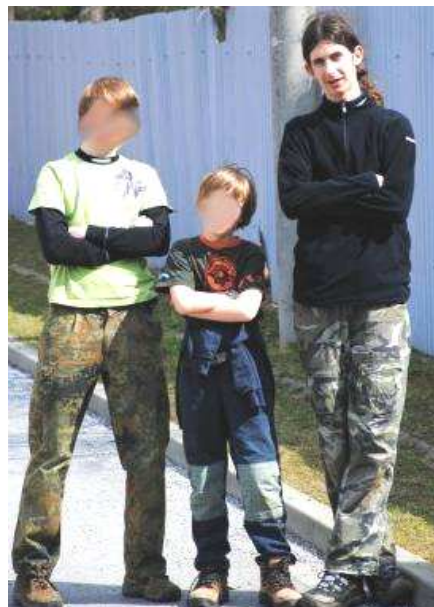
JEŇOUROVY NEŘESTI



Dovolte mi, mí milí čtenáři, nahlédnout pod pokličku duše jednoho z našich největších rebelů v oddíle, Jeňoura. Jak už jste si jistě všimli, jak čas plynul, Jeňour nemohl zůstat pozadu a také se přizpůsobil dnešní zlé době. Ale bohužel, trošku to přehnal. Každý muž má svou hranici možností, za kterou když se dostane, doslova zešílí. Nebojte, Jeňour se tam ještě nedostal, ale moc tomu nechybí. Abych zde jen neprndal nepodložené povídky, přihodím k lepšímu pár faktů.

Určitě jste v posledních letech zpozorovali, že mu nějak narostly jeho husté kadeře – podle starých spisů se dlouhými vlasy vyznačovali povětšinou rebelové, násilníci a satani. Jen podotýkám, nespojuji to s nikým... Dále je tu obliba v hudbě z pekel, jak to mnozí staří lidé označují; ne, není to rokenrol, je to něco mnohem satanského,

metal! Ach ano, slyšel jsem, že ho na toto scestí svedl dnes už dlouho nikým nespátřený samotář známý pod pseudonymem Cyradis. A v neposlední řadě, záliba v násilnických hrách. Řekli byste si, jo, trocha času, půjdu si zahrát fotbal s kamarády! Takto smýšlí normalní člověk. Avšak člověk zvrácený sedne k počítači. Dobrá, to by ještě šlo, jistě si jde zahrát nějakou sportovní nebo logickou hru! Ale ne, on jde zabíjet lidi... ach... dokonce navzdory hře samotné! Za úkol dostane zabít nebezpečného člověka, který páchá jen zlo. To by se ještě dalo vzít. Jenže on běží po ulici, okrádá civilisty, snaží se vyvolat boj, a když nechtějí bojovat, vytáhne takový divný meč a probodne je.



Ale pravda přátelé, celou vinu nenese jen on. Dokonce větší část viny nese ten, jenž ho svedl na scestí! Ano, mluvím o... raději nebudu jmenovat, on by se pomstil! Ale ukradl jsem důležitou fotografii (vpravo) – zleva: kazitel; ten co bude zkažen; ten, jehož zkažení je téměř u konce. Teď už tedy víme, kdo za tuto smutnou událost ohledně Jeňoura může. Kéž by tak namísto večerních procházek (zvracování myšlenek) seděl doma a poslouchal dobrosrdcečného Komára a jeho užitečné rady do života.

Co z toho plyne, vážení? Nikdy není pozdě na záchranu dobré duše, avšak duše satanů jsou navždy zatraceny. A kdože je ten satan? Jeňour? Ale kdepak, to je jen takový gauner s troškou odporu vůči systému, pravého satana byste určitě poznali hned. Když přijde, atmosféra zhoustne, napadají vás temné myšlenky (tma, temnota, noc, věci v noci, atd.) a bojíte se všeho okolo.

Na závěr bych rád uvedl, že nijak neznám a nikdy jsem neslyšel o Janu Barešovi z Bystrce.

Příspěvek zaslal do redakce anonymní autor

Fotohádanky

Ukažte se! Poznáte co je na fotkách?



Své tipy sdělte osobně některému z redaktorů
nebo pište na panteridrapek@gmail.com

Panteří drápek

Časopis, co se vám dostane pod kůži!

vydává: 35. oddíl vlčat a skautů PANTEŘI Brno;

web: www.panteri.skauting.cz/casopisy.php; e-mail: panteridrapek@gmail.com;

šéfredaktor: Radim Kašpárek; redakční rada: Petr Kotásek, Joža Vyškovský, Marek Sychra; Jan Bareš

distribuce tohoto čísla od 7.8.2010